

отъ една страна и малката чета на Хаджията. Напразно нашитѣ борци се мъчили да удържатъ редъ, напусто тѣ правили строга икономия въ гърменето, като хвърляли само тогава, когато били увѣрени, че куршумътъ имъ нѣма да падне на сухо. Никакви мѣрки и бунтовнишки предпазливости не били въ състояние да поколебаятъ настѣпващата вече страшна минута. На нашитѣ полуубити борци съ измокрени и ръждясали пушки, се падали по 14—15 души противници, въоръжени съ белгийски пушки, съ прѣсни сили и гладни за бой.

Цѣли три часа се продължавала ожесточена битка. Отъ минута на минута гласовѣтъ: „Напредъ, братя!“ „Удряйте!“ „Дръжте се!“ и пр. не се чували повече, а въ неприятелскитѣ отдѣления царували радостни викове. По сипея на долината се търкаляли вече вѣрнитѣ синове на България, нашарени отъ множество куршуми; тѣхната алена кръвъ, образувала вадички по земята, е внасяла семена за бждещето величие на България предъ очитѣ на тиранската сила, която си въобразявала, че заедно съ трупа на Хаджи Димитра е убита и светата идея на свободата.

Турцитѣ преди да нападнатъ Хаджията, предложили нѣколко пѣти на юнацитѣ да сложатъ оръжие и да се предадатъ живи на царската войска, но тая „милостъ“ била отхвърлена отъ нашитѣ. Следъ пладне пушкитѣ престанали вече по цѣлата линия на неприятелскитѣ позиции. Следъ дълги изпитания и наблюдения, когато турцитѣ се увѣрили наздраво, че ни единъ живъ хжшъ не е останалъ, метнали пушкитѣ на рамената си и само съ голи ножове въ ржка влѣзли въ позициитѣ на юнацитѣ, които отдавна вече спѣли сладкъ дълговѣченъ сънъ . . .

Въ това време балканскитѣ върхове се покрили